

Det forekommer mig, at Udvalgets Mindretal — thi de Mand, der iøvrigt udgjøre Fleertallet, hører jeg til; men da jeg i dette Stykke hører til den anden Side, saa blive de, der iøvrigt ere Mindretallet, derved i dette Punkt til Fleertal —, som mener, at denne Bestemmelse skulde optages, har været i Uoverensstemmelse med sig selv i Behandlingen af dette og andre lignende Punkter. Mindretallet har nemlig overladt en heel Deel andre vigtige Bestemmelser til Administrationen, og det forekommer mig, at denne Bestemmelse da saameget mere bør overlades til Administrationen, da det jo vistnok er et af de allerspecielleste Spørgsmaal, som foreligge under denne Sag. Der kan være en saa stor Forskiel i Forholdene ved de forskjellige Skoler, at det vil være umuligt at give nogenfømhelst almindelig Lovregel i saa Henseende; og det Bedste vilde derfor være at overlade dette til Bestyrelsen.

Hvad forøvrigt de 2 Lønningsforhold, der ere opstillede af Mindretallet og Fleertallet, angaaer, saa skal jeg heller ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, hvem der i den Henseende har truffet det Rette. Det kan gjerne være, at Ingen af dem har truffet det absolut Rette; man er nødt til, ved at fastsætte slige Scalaer, at see hen til andre bestaaende Forhold heri Landet. Nu mener Mindretallet, at man ikke godt kan gaae lavere ned, end det er gaaet, af Hensyn til, at andre Lønningslove fastsætte for visse Klasser af Embedsmænd Lønninger, som synes at svare dertil. Ja, der var en æret Rigsdagsmand for Svendborg, som endog meente, at Lønningerne for Oppebørselsbetjentene vare for store, naar man sammenlignede dem hermed, eller, rettere sagt, at de her omhandlede Lønninger vare for smaa i Forhold til Oppebørselsbetjentenes, og han ansøgte, at Oppebørselsbetjentene ikke behøvede andre Egenstaber end Nedelighed og Orden. Det forekommer mig dog, at der endnu er en Omstændighed, som maa tages med i Betragtning, og det er Ansvar, som de have for de Midler, de oppebære. Det er ogsaa Noget, som ikke er af ringe Betydning for disse Mand, foruden at de ere nødsagede til at stille Kaution.

Der er fra flere af mine Venners Side gjort mig Bedrøvelser, fordi jeg har kunnet

tiltræde et Forslag, der gif saa høit som det, hvortil vi, der udgjøre Fleertallet, ere gaaede. I denne Henseende har jeg svaret, at man er nødsaget til, naar man vil have Reformer gennemførte, at vise et vist Maadehold. Det er ganske vist, at de Lønninger, som Fleertallet har foreslaaet, og som jeg altsaa har været med at foreslaae, ere ikke ringe; de ere efter min Anskuelse tilstrækkelige til at leve af, saaledes at de vedkommende Embedsmænd paa ingen Maade komme til at lide noget Afbræk i deres Virksomhed ved at være for slet lønede; men jeg indseer paa den anden Side meget godt, at dersom man vilde gaae meget lavere, vilde der opstaae et stort Strig om en overordentlig Ubillighed mod disse Embedsmænd, og det er Noget, som jeg troer, at Rigsdagen ikke skal give Anledning til uden i yderste Nøds tilfælde. Det kan heller ikke negtes, at saaledes som Fleertallet har stillet sit Forslag, saa gjøres der dog en Deel Besparelser imod det, som Regjeringen og imod det, som Mindretallet har foreslaaet, og jeg troer ikke, at vi have kunnet komme til noget for Finantserne gunstigere Resultat i dette Dieblif end det, vi have tilladt os at foreslaae.

Man kan ikke negte, at den Maade, hvorpaa man her i Thinget har afvist Forslag, som gif ud paa at forøge en vis Klasse af Embedsmænds Lønning, staaer i en grell Modsetning til det Forslag, der her foresligger; jeg skal vel gjerne indrømme, at det ikke var i det beleiligste Dieblif, at det kom frem, men det forekommer mig, at der var noget Mistroende i den Maade, hvorpaa dette Lovforslag blev behandlet, og at det har kunnet vække Tanker hos de Vedkommende om, at man havde en langt større Sympathie for de Embedsmænd, som havde gennemgaaet den lærde Dannelse end for dem, der ikke havde gennemgaaet den. Jeg troer imidlertid ikke, at man, fordi dette Forslag er blevet mindre godt behandlet, derfor skal afvige fra, hvad der efter det foreliggende Forslags Bestaaenhed i og for sig er det Rimelige, og man skal ikke tvivle om, at jo ogsaa Retfærdighedens Time i Fremtiden vil komme for de saaledes mindre vel behandlede Embedsmænd.